

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 25573-03-12 האגודה לזכויות האזרח בישראל ואח' נ' מנהל
מקרקעי ישראל - ואח'

בפני כב' השופט רון שפירא

- העותרות
1. האגודה לזכויות האזרח בישראל
 2. אליאטר - עמותה לקידום תרבותי וחברתי - עכו
 3. הקליניקה המשפטית לזכויות אדם בחברה, אוניברסיטת חיפה

נגד

- המשיבים
1. מנהל מקרקעי ישראל
 2. משרד הבינוי והשיכון
 3. העמותה לבניית שכונה דתית - עכו
 4. העמותה לפיתוח עכו ובנייניה

נוכחים:

ב"כ העותרות: עו"ד גיל גל-מור ועו"ד דן יקיר
 ב"כ המשיבות 1-2: עו"ד יעקב טורס
 ב"כ המשיבה 3: עו"ד יצחק קריטנשטיין ועו"ד דנה אשל
 ב"כ המשיבה 4: עו"ד מנשה וחניש

פרוטוקול

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26

ב"כ הצדדים: אנו מסכימים כי התגובות שהוגשו לעניין הבקשה, ייראו גם כתגובות לעתירה, אלא אם יתעורר צורך בהשלמת טיעון.

ב"כ העותרות: העובדות די פשוטות. פרסומי העמותות, כפי שהצגנו אותן בעתירה כוללים אינדיקטורים שכל אדם סביר שישתכל עליהם, יבין שהשכונה היא לציבור דתי בלבד. מכיוון שהפרסום הוא חלק מהותי מהשיווק, לא בכדי חוקי המדינה אוסרים פרסום מפלה ואפליה במתן שירות או מוצר, אז כמובן שיש פה שיווק מפלה. אמנם יכול להיות באמת שזה מקרי שמבין מאות הפונים, לפרויקט הזה לא פנה אזרח ערבי, אך יותר סביר להניח שאזרח ערבי לא יפנה ברגע שהוא רואה פרסום שבו נכתב בצורה מפורשת שמדובר בשכונה לציבור דתי, ומהם הקריטריונים להתקבל לשכונה, כך שהם גם לא יגישו ולא ינסו להתקבל, גם כיוון שהפרסומים פורסמו באתר כמו אתר הרשות לפיתוח הגליל והנגב.

לאור האופי של הקמפיין השיווקי שהיה פה, אין משקל גדול לאמירות שבדיעבד, אם היה פונה מישהו שלא עומד באותם תנאים שכל אדם סביר יכול להסיק אותם מהפרסומים, אז הוא היה גם מתקבל, או שאם היה פונה ערבי הוא היה מתקבל. ברור שפונה ערבי לא יפנה כשהוא רואה שמדובר בשכונה לציבור הדתי.

הטענות שלא הייתה כוונה להפלות על רקע דתי, ובסופו של דבר הם גם קיבלו תילונים. אני לא יודע אם הייתה להם ברירה או שהזמן נקף, אך העובדה שהסכימו לקבל דתיים, גם מפילה לגמרי את כל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 25573-03-12 האגודה לזכויות האזרח בישראל ואח' נ' מנהל
מקרקעי ישראל - ואח'
04 אפריל 2012

1 הטיעון התרבותי, יש פה קבוצה שרוצה לגור ביחד. אם רוצים לקבל גם חילונים אז אין משקל
2 לטיעון תרבותי, וגם במקום מסוים מעלה את התמיהה מדוע היה צריך לנקוט בקמפיין שיווקי
3 מהסוג הזה, ולמה היה צריך לכתוב בקמפיין ולפרסם שמדובר בשכונה לציבור דתי לאומי.
4 אם מסתכלים על המשפט הישראלי, רואים שאיסור על פרסום הודעות מפלות הוא חלק מהותי
5 מהמשפט. הסיבה היא כמובן שהמחוקק הבין שקטנים הסיכויים שאדם יפנה אל מקום עבודה או
6 למישהו שנותן שירות כלשהו כאשר הפרסום הוא מפלה וכאשר הוא מסיק מהפרסום שהוא לא יכול
7 לקבל את המוצר או השירות. למשל בחוק שוויון זכויות בעבודה יש סעיף שאוסר על פרסום של
8 מודעות מפלות, וזו גם הסיבה שמדינת ישראל נוקטת בהליכים נגד מעסיקים שמפרסמים מודעות
9 מהסוג הזה, אפילו אם אין אדם ספציפי שניסה להתקבל למקום עבודה ונדחה, למשל בעניין מ"י נ'
10 גסטטר ישראל בע"מ, בבית הדין הארצי לעבודה.
11 לשאלת בית המשפט, אם יש פסול בכך שמיעדים שכונה לציבור מסוים שיש לו אורח חיים מסוים,
12 אני משיב שיש מקרים שבהם מנהל מקרקעי ישראל או משרד השיכון בוחרים להקצות קרקע
13 ציבורית למען מטרה מסוימת שרוצים לקדם או למען אוכלוסיה מסוימת שחושבים שראוי לתת לה
14 יחס מועדף. בין היתר נקבעו במקרים חריגים הקצאה מיוחדת לקבוצות מיעוט תרבותיות שיש להן
15 ייחוד מאוד יוצא דופן, שהן ביקשו בעצמן את ההפרדה מהרוב כדי להגן על התרבות שלהן, מדובר
16 על חרדים בעיקר, מדובר במקרה של עם חופשי, מדובר על בדואים שרצו לסייע לאלו שגרו בכפרים
17 לא מוכרים, כמובן שגם ההקצאה מסוג זה מעוררת הרבה מאוד ביקורת. אבל מה שברור הוא שפה
18 מדובר על החלטה של רשות מקרקעי ישראל, שהיא זו שהחליטה וגיבשה את המדיניות, הקצתה את
19 הקרקע בצורה מסוימת, היא זו שהייתה צריכה לשקול את כל השיקולים, את הפגיעה בשוויון,
20 שמדובר בקרקע ציבורית והכלל הוא שצריך להבטיח נגישות שווה לכלל הציבור, את הנושא של צדק
21 חברתי, את הנושא של הקצאה שווה. כל אלה שיקולים שיכולה לעשות רשות מקרקעי ישראל, והיא
22 עושה, ויש גם הרבה מאוד עתירות נגד החלטות מהסוג הזה, כי הן מעוררות סוגיות מאוד רגישות
23 של הקצאת משאבים. פה זה לא המקרה הזה. פה מדובר היה במכרז שבמפורש נועד להיות לכלל
24 הציבור ולא נועד להפוך להיות לקבוצה מסוימת, וגוף פרטי, אותן עמותות פרטיות, על דעת עצמן
25 ובניגוד לתנאים המפורשים של המכרז שאסר על אפליה, על דעת עצמן שיווקו את המגרשים הללו
26 בצורה מפלה לציבור דתי על בסיס דת ולאום, והדבר הזה לא עומד באותם קריטריונים חריגים
27 שבהם אישר בית המשפט העליון למינהל להקצות קרקע לקבוצות מיעוט תרבותיות. כמובן שגם
28 מדיניות שיפוטית אנחנו צריכים לצמצם מאוד את האפשרות של קבוצות להפוך את השכונה שלהן
29 לשכונה הומוגנית, לבקש לעצמן זכות להדיר אחרים. למשל, הפנינו בעתירה לפסק דין סולודוח, שם
30 קבוצת חילונים ביקשה שלא יהיה בית מדרש בשכונה שלהם והתייחסו בדיוק לאותן טענות של
31 תרבות ואורח חיים, ובית המשפט העליון פסל את הנושא הזה ואמר שגם אם יש ייחוד או שוני בין
32 קבוצות, בחברה דמוקרטית צריך לגור באזורים משותפים מתוך כבוד וסובלנות ולא ניתן לתת יד

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 12-03-25573 האגודה לזכויות האזרח בישראל ואח' נ' מנהל
04 אפריל 2012 מקרקעי ישראל - ואח'

1 לאפליה והדרה בנושא של נגישות לקרקע ושכונות מגורים, מה גם שאנחנו יודעים שהמציאות
2 מלמדת שבסופו של דבר, ברגע שנרחיב את האפשרות של קבוצות לבחור את השכנים שלהן, בכל
3 מיני פרמטרים, בין על ידי קמפיין שיווקי או ועדות קבלה, אז בסופו של דבר נראה שיש אנשים שהם
4 מודרים וזה יהיה המיעוט, הקבוצה המוחלשת.

5 שאל בית המשפט גם על הנושא של קיבוצים וישובים קהילתיים. גם במקרה הזה, הטענה של
6 המדינה תמיד הייתה שמדובר בקולקטיב שבו אנשים למשל את המשכורת שלהם תורמים לקיבוץ,
7 ויש פה הרבה יותר מאשר בחירה של שכן, אלא בחירה של שותף למפעל ולכן שם, במקרה הזה, וגם
8 כי אלה היו ישובים קטנים, הורשו לעשות בחירה של התאמה לאורח חיים בקהילה. שוב, אסור
9 לעשות שם סיווג על בסיס גזע או דת או לאום. בישובים קהילתיים זה נושא שאנחנו מתנגדים גם
10 שם לכל השימוש בוועדות קבלה. אני חושב שבישובים הקהילתיים ושכונות ההרחבה, למרות
11 שבמפורש אסור להפלות רק על בסיס גזע, דת או לאום אנחנו רואים שימוש במנגנונים שונים כמו
12 התאמה למגוון החברה או למרקם החברתי של התושבים ואלה מקרים שמובילים אחרי זה להדרה
13 של קבוצות מוחלשות בחברה, והגשנו גם עתירה בנושא הזה לבית המשפט העליון, שהוציא צו על
14 תנאי.

15 לסיכום, כמובן שיש פה איזשהו יחס א-סימטרי, אך הכלל הוא שמקרקעי הציבור צריכים להיות
16 מוקצים בצורה שוויונית לכלל הציבור. החרג הוא הקצאה לקבוצות עם מאפיינים יוצאי דופן,
17 וכמובן שרק המדינה מחליטה על ההקצאה, ולא גורם פרטי שעל דעת עצמו ובניגוד לכוונה של
18 המכרז, מחליט שהוא יבחר את השכנים ויחליט מי יהיו השכנים באותו פרויקט.

19 אם הזכרתי את כל הנושא של הפרסום המפלה, ואנחנו חושבים שהפרסומים פה בהחלט מפלים
20 ומפספסים תנאים לא ענייניים שכל אדם סביר יכול לחשוב שאלו התנאים לגור באותה שכונה, אז
21 גם במקרה של פרסום מודעות בתחום העבודה, אז שם דווקא המדינה עושה את המצופה ממנה.
22 היא הולכת ומגישה כתבי אישום פליליים נגד מעסיקים שמפרסמים מודעות עבודה מפלות, אבל
23 כשאנחנו מגיעים לדיור, אנחנו רואים שהמדינה לא נוקטת בפעילות כלשהי כדי לאכוף את איסור
24 האפליה. אנחנו רואים שאפילו שהמדינה מקבלת ראיות מאוד ברורות לשיווק מפלה של אותה
25 שכונה, היא עדיין מתעקשת להגן על אותו שיווק. המודעות מונחות מתחת לאף והיא אומרת שאין
26 ראיה לשיווק מפלה. קשה לומר איך אפשר להתעלם מקמפיין שיווקי שהוא כל כך ברור ועל פניו
27 מפלה, כמו הקמפיין שנקטו בהם שתי העמותות.

28 בארה"ב, אם נעשה השוואה, אין ספק שמשרד השיכון האמריקאי היה רואה בקמפיין האלה דבר
29 אסור, כי כמו חוק האיסור לאפליה במוצרים, גם בחוק האמריקאי יש חוק שאוסר על פרסום
30 מודעות מפלות לשכונות מגורים. הוא קובע שאין לפרסם כל מודעה למכירת או השכרה יחידות
31 דיור, שמצביעים על עדיפות המבוססת על אפליה. משרד השיכון האמריקאי הנחה לקבל תלונות על
32 פרסום מפלה, כאשר ממנו עולה שיש העדפה לקבוצה מסוימת, כמו למשל שכונה קתולית או מודעה

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

**עת"מ 12-03-25573 האגודה לזכויות האזרח בישראל ואח' נ' מנהל
מקרקעי ישראל - ואח'**
04 אפריל 2012

1 שיש עליה סמל דתי תיחשב לפרסום מפלה, אלא אם יש בה אמירה מפורשת שהשכונה פתוחה לבני
2 כל הדתות. חלק מהמדינות בארה"ב אפילו הלכו רחוק יותר וקבעו כללים מאוד מפורשים לגבי מה
3 מותר ומה אסור. במקרה שלנו, המדינה לא קבעה את הכללים הללו אבל לא יכול להיות ספק
4 שהפרסומים שאנחנו הצגנו נופלים תחת הקטגוריה של פרסום מפלה.
5 לכן, משהצגנו את אותו קמפיין שיווקי מפלה, קמה עילה משפטית לדרוש מהמדינה לנקוט בצעד
6 המתאים.
7 לשאלת בית המשפט, אם המדינה הייתה יוצאת בהודעה שהיא בונה בעכו שכונה לחרדים בלבד
8 באופן ברור, האם היינו חושבים שזה פסול, או שהבעיה היא העמותה שזכתה כאן במכרז, אני משיב
9 שהבעיה היא כפולה. א', שזו לא הייתה החלטה של הרשות, שהיא אחראית להקצות את הקרקע
10 במקרים האלה. ב', אם היה באמת מקרה של מכרז להקמת שכונה חרדית בעיר עכו, היו צריכים
11 לבחון את הנסיבות של אותו מכרז. אני מניח שלאור ההחלטה מבחינה משפטית היה קשה לתקוף
12 את שיקול הדעת, אך צריך להבחין וגם בית המשפט העליון הבחין בין קבוצה של חרדים לבין
13 קבוצות אחרים, כי החרדים ברוב המקרים, גם זה נתון למחלוקת, אך לפחות לפי הטעמים שנתן
14 בית המשפט העליון, הם קבוצה שדרוש לה מרחב ציבורי נפרד כדי לקיים את התרבות שלה, ולעומת
15 זאת חילונים, דתיים, ותיקים, אפשר לראות בשלטי החוצות כל מיני פרויקטים מקרב קבוצת הרוב
16 הדומיננטית, אין להם צורך בטיפול מועדף או במרחב הומוגני סגור כדי לקיים את התרבות שלהם,
17 ולכן אין טיעון תרבותי, במיוחד לא כשקבוצה כמו העמותות הללו אומרים שקיבלו מספר חילונים.
18 אז ברור שאין פה טיעון תרבותי, דומה לטיעון שנדון ב"עם חופשי" או באביטן לגבי חרדים או
19 בדואים. באביטן בית המשפט העליון הדגיש, למרות שהוא נותן אפשרות להקצאה רק לאוכלוסיה
20 הבדואית אשר תחום בזמן ואמור לעודד אותה קבוצה להתערות בחברה וזה לא משהו שיימשך
21 לנצח. במקרה הזה, אם זה היה מבחינתנו קבוצה של חילונים שבאה לאזור שיש בו אוכלוסיה דתית
22 רחבה והייתה זוכה במכרז, והיו אומרים שמוכרים רק לחילונים, בוודאי אני בטוח שהייתה
23 התקוממות גדולה מאוד מהציבור הדתי, ומבחינתנו זה היה אותו דבר, אותו רעיון.
24 בנוסף אציין שהרבה פעמים השימוש במונח "שכונה דתית" לדתיים, דתיים לאומיים, היא סוג של
25 קוד או שימוש במשהו שנראה אובייקטיבי ולגיטימי והמטרה שלו להדיר קבוצות מסוימות ולאפשר
26 לבחור את השכנים, באופן שעולה בקנה אחד עם רצונות הקבוצה. בית המשפט בוודאי ראה את
27 הראיון עם מנכ"ל חברת אמונה שמשווקת את הפרויקט למשיבה 4, והוא אומר שם במפורש, אחרי
28 שהעלה בעתירה על נס את הנושא התרבותי ואיך קבוצת דתיים לאומיים צריכה לגור במרחב
29 הומוגני כדי שאפשר יהיה לשמור על השבת ושהילדים לא ייחשפו לאורחות חיים לא רצויים, והיה
30 מדובר בשכונה בלב עגימי, בלב יפו, עיר כמו עכו, עצם הרצון להשתמש בטיעון של הומוגניות בתוך
31 מתחם קטן היה מוזר, ובריאיין הוא הודה שהוא מוכן לקבל חילונים, הוא רק אמר שלא יתנו את
32 הרכב בחניון ובשאר הזמן לא איכפת לו מה יעשו בבית שלהם. הוא נשאל אם באותם תנאים הוא

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 12-03-25573 האגודה לזכויות האזרח בישראל ואח' נ' מנהל
מקרקעי ישראל - ואח'
04 אפריל 2012

1 יהיה מוכן לקבל ערבים והשיב שלא, ועל זה הם הלכו לבית המשפט. הרבה פעמים יש שימוש בקוד
2 כתחליף לשכונה ליהודים בלבד, דבר שלכל הדעות הוא פסול. אמנם המשיבה 4 מביאה מספר
3 מאמרים שתומכים בטענה שמדינת ישראל היא מדינה יהודית ודמוקרטית ומאפשרת גם הקמה של
4 שכונות של יהודים בלבד, והטענה הזאת נדחתה במפורש בפסק דין קעדאן, בית המשפט העליון קבע
5 כי יש איסור על נקיטת עמדה שכזו.
6 לגבי עוד מספר טענות שטענה המדינה, המדינה טענה שאין פה אפשרות להראות שמישהו ניגש
7 ונדחה, ולכן צריך לדחות את העתירה או שאין פה אפליה מוכחת. בוודאי בית המשפט מכיר את
8 פסק הדין של בית המשפט העליון האמריקאי, שאישר שימוש ב"טסטריים", אנשים שהתחזו וביקשו
9 לגור במקום מסוים, כדי לחשוף סוג של אפליה. זה מסוג הדברים שאפשר לעשות, כשהשיווק עדיין
10 חי והוא עדיין בתהליך. אך פה השיווק נעשה מתחת לרדאר והוא נחשף לאחר מעשה, לאחר שהמכרז
11 הושם. לנו לא הייתה אפשרות לדעת מי ניגש למכרזים, זה לא משהו שמפורסם, זה דבר שנשאר
12 בתוך מעטפה בועדת המכרזים. האפליה והקמפיין השיווקי נחשפו פה בשלב יותר מאוחר. אם נקבל
13 את הטענה שבמצב כזה אין מה לעשות, אנחנו נותנים בעצם אישור לשיטה שתאפשר לעקוף את
14 איסור האפליה. איסור האפליה זה תנאי מפורש במכרז. כל מה שעל היזם יהיה לעשות זה לשמור על
15 פרופיל נמוך, לעשות את הקמפיין השיווקי המפלה בצורה שקטה, ואם הוא הצליח להגיע מבלי
16 להיחשף עד מועד המכרז, וזכה, אז הוא הרוויח, ואז לפי טענת המדינה אין מה לעשות. טענה זו
17 אנחנו לא יכולים לקבל.
18 לגבי הטענה שפרסומים מפלים הינם בגדר אפליה פסולה, הרחבתי על כך מספיק ועמדנו,
19 כשמפרסמים שכונה לציבור יהודי דתי, זה שיווק מפלה ולא שיווק לגיטימי.
20 לגבי הטענה שלגופים ציבוריים אין מעמד לתקוף את תוצאות המכרז, אני חושב שגם טענה זו אין
21 בה ממש. היא נטענה בהרחבה גם על ידי ב"כ המשיבה 4, שייצג אז את חברת "באמונה" בפרשת
22 סאבא שצינו בכתובים, ובית המשפט העליון לא רק שלא קיבל בסיס לדחות את העתירה, הוא
23 אפילו ציין באמירה לעתיד לבוא, אך בית המשפט העליון ציין באמירה חשובה שבמקרים כאלו יש
24 זכות לארגונים כמונו לבוא ולטעון כאשר הם רואים שיווק מפלה במכרזים, גם אם אנחנו לא
25 השתתפנו במכרז. זה סוג של פעילות שגרתית של חברה אזרחית בכל המדינות הדמוקרטיות בעולם.
26 אזכיר שגם חוק איסור אפליה במוצרים ושירותים נותן מעמד מיוחד לארגונים שמגינים על קבוצות
27 שסובלות מאפליה, להגיש תביעות עקרוניות או כלליות נגד תאגידים שנוקטים באפליה, וגם תחום
28 המכרזים לא צריך להיות יוצא מן הכלל. תחום המכרזים היום הוא תחום שהוא מרכזי לסוגיות של
29 שוויון ושל צדק חלוקתי, מכרזים הם אמצעי שבו המדינה מעבירה משאבים ציבוריים לידיים
30 פרטיות, הם מעוררים הרבה סוגיות וגם האופן שבו גופים ציבוריים שאמונים על שמירת זכויות
31 אדם נכנסים לתחום המכרזים הולך ונהיה יותר נפוץ. אם נזכיר למשל את הנושא של מכרזי הפסד,
32 שגופים אומרים שמכרז מסוים לא מבטיח את זכויות העובדים, של עובדי הקבלן למשל או נושאים

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 25573-03-12 האגודה לזכויות האזרח בישראל ואח' נ' מנהל מקרקעי ישראל - ואח'
04 אפריל 2012

1 של מכרזים שלא מבטיחים שירות חברתי ברמה שנותנת זכות לכבוד אנושי או נושאים של הפרטה
2 של שירות. כך שגם תחום המכרזים לא צריך להיות תחום מחוץ לתחום, או מאוד מאוד מצומצם
3 כפי שמציגה המדינה, עבור ארגונים שמטרתם לשמור על זכויות אדם.
4 טענה נוספת שהעלתה המדינה, שבית המשפט צריך לדון בכל התיק באספקלריה מאוד צרה של
5 ההליך הטכני של המכרז. זה לא מדויק. אמנם מדובר בענייני מכרזים ולכן מדובר בסמכות ברורה
6 של בית המשפט לעניינים מנהליים, אך כשבית המשפט דן בתיק הוא צריך לדון במכלול הטענות
7 והסוגיות שעולות מהתיק, גם בטענות החוקתיות והמנהליות, ולא רק בשאלה אם טכנית ההליך
8 היה תקין. למשל אני מפנה לעניין בג"צ 3991/92, שם בית המשפט העליון קבע שעתירה נגד ביטול
9 מכרז תידון בבית הדין לעבודה, אך בית המשפט פסק שבית הדין לעבודה יפעיל את כללי המשפט
10 הפרטי והציבורי ויכריע בתובענה על פי אותה מערכת נורמטיבית שהייתה מופעלת על ידי בג"צ
11 כאילו זה היה דן בעתירה. הוא הוסיף שאין שתי מערכות דינים בישראל ולכן שבית המשפט
12 לעניינים מנהליים דן בעתירה, בסעד שהבאנו מולו, עליו לדון בכל הטענות ולא רק בשאלה אם
13 ההליך היה תקין.
14 לגבי הטענות של המשיבה 4, הניסיון הזה להפריד אותה מחברה "באמונה" נראית קצת מלאכותית.
15 אחרי הכל, האידיאולוגיה של החברה "באמונה" כל כך מבוססת ומשמעותית בפעילות שלה, שברור
16 כשאתה הולך יחד עם חברה שהבעלים שלה יש לו היסטוריה של התבטאויות גזעניות שמדברות על
17 כך שהוא לא מוכר דירות לערבים, קשה אחרי זה לבוא ולהגיד שזה לא הם אלא אחרים.
18 לגבי צו הביניים עד להכרעה בעתירה, אזכיר שגם בעניין של יפו, בעניין סאבא נ' מינהל מקרקעי
19 ישראל, גם שם היה מדובר בקבוצת רכישה שהשתמשה בשירותים של חברת "אמונה" בשם 20
20 רוכשים. גם שם השייוק נעשה באופן דומה, פרסום שהוא רק לציבור דתי לאומי. גם שם בסופו של
21 דבר קיבלו שני חילונים לפרויקט, ובאותן נסיבות בית המשפט העליון החליט להוציא צו ביניים
22 והקפיא את העברת הזכויות. בסופו של דבר ההליך חזר לבית המשפט לעניינים מנהליים ולאחר
23 פסק דין שדחה את העתירה, מיהר המינהל והעביר תוך 4 ימים את הזכויות לחברה אשר העבירה
24 לרוכשים, ובסופו של דבר בגלל זה לא יכולנו לקבל את הסעד המבוקש, כי נהיה שם מעשה עשוי. לכן
25 אני חושב שיש חשיבות מאוד גדולה להוצאת צו ביניים עד לבירור העתירה.
26 הניסיון שלנו בבג"צ, ככל שרשימת טענות הסף ארוכה יותר, זה מעיד על כך שהקיים המהותי חלש
27 יותר, וזה המקרה שבפנינו. שלוש התגובות שופכות טענות סף מן הגורן ומן היקב, גם שיהוי וגם
28 עתירה מוקדמת ומעמד ושלל טענות סף שאין בהן לעניין המעמד והפסיקה של בית המשפט העליון
29 לעניין זכות העמידה כברורה וחד משמעית. יכול להיות שיחול מהפך בעתיד הקרוב, אך בינתיים עד
30 שלא ישתנו הדברים, אני מפנה לפסק דין שניתן אתמול בבית המשפט המחוזי בתל אביב על ידי כב'
31 השופטת רובינשטיין בעניין איגוד האינטרנט הישראלי נ' משטרת ישראל, ושם טענה הפרקליטות
32 שאיגוד האינטרנט הישראלי, שהוא עצמו לא מספק שירותי אינטרנט אין לו מעמד, ובית המשפט,

דן :

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 12-03-25573 האגודה לזכויות האזרח בישראל ואח' נ' מנהל
מקרקעי ישראל - ואח'

1 שהסתמך על פסק הדין של בית המשפט העליון, בג"צ האגודה לזכויות האזרח נ' יו"ר הועדה
2 לבחירות הכנסת ה-13, שם נקבע שעניין בעל חשיבות ציבורית, יש מעמד גם לגוף ציבורי כמונו. לכן
3 בעניין זה, וודאי אני לא חושב שיש שאלה אמיתית ולכן גם כיוון שלא היינו שותפים למכרז, לא
4 יכולנו לדעת עליו, מי פונה למכרז מראש. במיוחד מקוממת התגובה המיתממת של הפרקליטות,
5 שאומרת ש"אנחנו עשינו את שלנו", הם אימצו את התקנונים על פי המכרז, כתבנו סעיף של איסור
6 אפליה ובכך הסתיים התפקיד. זו התפרקות של רשות שלטונית מהחובה שלה לדאוג שמקרקעי
7 ישראל, ששייכים לכלל הציבור, שכלל הציבור יוכל להנות מהם. וודאי כשמוגשת הצעה על ידי
8 העמותה לבניית שכונה דתית בעכו, זה וודאי צריך להדליק נורה אדומה ולחייב בדיקה מיוחדת.
9 יתכן שמראש אין חובה על המינהל לשלוח חוקרים ולבלוש אתרי כל מציע הצעה, אך כשיש סימנים
10 כאלה, לא שמענו רק את הטענה שהם נכפו לרשום את העמותה בשם הזה. זה נותן אינדיקציה
11 שמעלה חשד מאוד כבד, בוודאי הפרסומים שבאו לאחר מכן באתר המשרד לפיתוח הנגב והגליל,
12 שדיברו במפורש על הקמת שכונה דתית בעכו. לכן ראשית הראיה נמצאת שם, העובדה שקיבלו
13 מספר חילונים או מספר חרדים שהם מיעוט מחברי העמותה, זה כנראה נבע מהקושי לשווק. הם
14 אמרו שהיו חסרים 10 חברים, שזה היה תנאי להגיש הצעה למכרז, אז כנראה כדי להשלים את
15 המכסה גם קיבלו לא-דתיים, אך באמת אנו לא מגיעים לשאלה ששאל בית המשפט, האם לגיטימי
16 ליידח שכונה לציבור הדתי לאומי, והנשיאה בינינו הביעה דעתה נגד ייחוד כזה, בפסק דין סאבא,
17 אך זו לא השאלה, כי במקרה הזה אין לנו החלטה של המינהל ורק הרשות הציבורית מורשית לייחד
18 מתחם לקבוצת מיעוט בעלת אורח חיים ייחודי וגורם פרטי כמו העמותות לא יכולות להיכנס
19 לנעליה של הרשות ולהפעיל את הסמכות שלה בעניין הזה.

20 עוד טענה שעולה בפי אחת העמותות היא שהן לא הפרו את תנאי המכרז כי הן לא ביצעו פעולות
21 שיווק לאחר הזכייה במכרז. כאן מנסים להוציא את העוקץ ולרוקן מתוכן את סעיף איסור האפליה
22 במכרז. כל המבנה הזה של העמותות הוא מבנה רצוי, במובן זה שהוא מאפשר לאנשים פרטיים
23 להתאגד ולהזייל את עלויות בניית הדיור, אבל בעצם התוצאה של הטענות של העמותות דכאן היא
24 שהן פטורות מסעיף איסור האפליה, כי הן מבצעות את פעולות השיווק עד הגשת הצעה במכרז, ועד
25 אז הן צריכות למלא את השורות ולהיות במספר חברים מספיק כדי לגשת למכרז, והטענה שלהן
26 מכשירה את האפליה שמתקיימת ערב הגשת ההצעות למכרז, ולאחר זכייה במכרז לא מתקיימות
27 פעולות שיווק ואיסור למנהל או לבית המשפט לתת יד למן מסלול עוקף שכזה.

28

29 **ב"כ המשיבות 1-2**: אנחנו חוזרים על האמור בכתב התגובה. אבקש להתייחס למספר נקודות
30 נוספות.

31 ראשית, מדובר במעשה עשוי על כל המשתמע. החוזים עם העמותות נחתמו זה מכבר, ודי בכך כדי
32 לסלק את העתירה. מעבר לכך וחשוב מכך, מדובר במכרז שהסתיים מבלי שנטען לפגם בכל מנגנון

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 12-03-25573 האגודה לזכויות האזרח בישראל ואח' נ' מנהל
מקרקעי ישראל - ואח'
04 אפריל 2012

1 ההליך המכרזי. רוצה לומר, כל טענה שנטענת הינה כנגד היחסים החוזיים שבין המינהל לבין
2 העמותות. ברי כי לא ניתן כיום להסתכל על הדברים בעיניים מכרזיות, שעה שהמכרז הסתיים זה
3 מכבר ושעה שלא נטען לשום פגם בהליך המכרזי.
4 המבקשות לא תוקפות את מנגנון ההליך המכרזי. לטענתן, הבעיה באותם מצגים שהוצגו על ידי
5 העמותות, מצגים שלא נכונים לטענתם. ראשית, לא הובא שום מצג, בוודאי לא זה העובדתי, שיש בו
6 כדי להראות אחרת, שיש אפליה שלא נתקבלו גורמים כאלה ואחרים כפי שנטען בעתירה. למעשה,
7 מדובר בטענות שנטענות בעלמא. מעבר לכך, למשמע טענות העותרות, דומה כי תפקידה של ועדת
8 המכרזים במינהל היא ועדת חקירה. ברי כי לא ניתן לבקש מועדת מכרזים שתשב ותחקור בציציות
9 כל מבקש, כל משתתף או מציע במכרז, לעניין עברו באופן כזה או אחר. מסיבה זו, בין היתר, ולו
10 מטעמים אלו, דין הבקשה, כמו גם העתירה, להידחות.

11
12 **ב"כ המשיבה 3**: כמו חברי, אני חוזר על כל מה שנאמר בתגובה. אבקש להגיב על מספר הערות של
13 חבריי. לעניות דעתי, מחלק מהטענות שהועלו בעתירה, הם חוזרים היום.
14 מצד אחד נאמר שאנחנו פנינו בפרסום כזה או אחר והפרסום היה מגמתי. מצד שני אנחנו שומעים
15 היום שהפרסום היה כפי שהם אומרים היום, מתחת לרדאר, פרסום נמוך. מצד אחד אנחנו
16 מפרסים, מצד שני אנחנו מפרסמים שאף אחד לא יידע. אבל לא רק זה, פסקי הדין שחבריי ציינו,
17 פסק הדין בעניין סאבא, בניגוד למה שהם אומרים, שום דבר לא השתנה בבית המשפט העליון.
18 השופטת בינייש גם כתבה בעמוד לפני האחרון לפסק הדין, שיש כאן בעיה של התנגשות בין שני
19 עקרונות והפנתה לפסק דין שעליו השתיתה את דבריה, פסק דין פינץ. גם שם פורסם מכרז לציבור,
20 ובסופו של דבר התברר שכוחות השוק בדיוק כמו במקרה שלנו, הובילו לתוצאה מסוימת ובכלל לא
21 משנה מה התוצאה, היא הובילה לתוצאה שסוג מסוים של אנשים, וזה לא משנה אם הם חרדים,
22 דתיים לאומים, העיקרון באותו פסק דין הוא לא כמו באותם פסקי דין אחרים שחבריי דיברו
23 עליהם, חרדים ובדואים, שהם קבוצה שאולי צריך להתייחס אליהם אחרת. בית המשפט באותו
24 פסק דין לא התייחס לכך, הוא רק אומר שכוחות השוק הובילו לתוצאה מסוימת וועדת המכרזים
25 לא יכולה לחתור תחת כוחות השוק.

26 במקרה שלנו הפרסום היה לכולי עלמא. אף מועמד, חרף שהפרסום היה פומבי, באתר ממשלתי, אף
27 אחד לא ביקש ולא הגיש הצעה, ולמרות זאת הם טוענים בעתירה ובבקשה, שאנחנו הפלינו. איזה
28 אפליה? אפליה שלא קיבלנו חילונים, לא קיבלנו חרדים, וגם לא קיבלנו ערבים. היום הם כבר
29 מסכימים שקיבלנו חילונים, אני מבין, אך הם אומרים שקיבלנו רק 11 משפחות, וזה רק בפרסום
30 האחרון. אך לא זה מה שכתבנו. לנו יש כ-35% מהציבור שלנו מורכב מחילונים וחרדים. היו חילונים
31 מלכתחילה. בפרסום האחרון שעליו הם מלינים, אותו פרסום שפנה לציבור הדתי, חברי אומר היום
32 לראשונה, כתוצאה מאותו פרסום באו כמה, 11 משפחות. אך יש כאן כשל לוגי. חברי אומר שאנחנו

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 12-03-25573 האגודה לזכויות האזרח בישראל ואח' נ' מנהל
04 אפריל 2012 מקרקעי ישראל - ואח'

1 פנינו לציבור הדתי. מצד שני הוא אומר שכתוצאה מהפרסום הגיעו 11 משפחות חילוניות. משהו לא
2 מתיישב אחד עם השני כי העובדות לא נכונות. נכון שבאו 11 משפחות חילוניות כתוצאה מהפרסום,
3 אך באו גם חרדים וגם אחרים. כפי שכתבתי בתגובה, רק כשקיבלנו את העתירה, התחלנו לבדוק.
4 כתוצאה מהקצף שיצא כלפינו, התחלנו לבדוק ממה מורכב הפרופיל של חברי העמותה. עד היום
5 אנחנו לא בטוחים ב-100%. מה שאומר חברי, לעשות ועדת חקירה, יש לזה ריחות לא נעימים
6 שמזכירים לנו תקופות ומשטרים אחרים, לבדוק אצל כל מועמד אם הוא דתי שומר מצוות, דתי
7 לאומי, חרדי. הם אומרים שקיבלנו רק דתיים לאומיים. לנו יש בין 30 ל-35% חרדים ודתיים
8 לאומיים. הם לא טוענים שהיה חרדי שבא ולא קיבלנו. בדיעבד הם יודעים היום שיש חרדי וחילוני
9 שקיבלנו אותו. מה לעשות שאף ערבי לא בא אלינו?
10 ועכשיו ישאלו, אם היה בא ערבי, האם היינו מקבלים. זו שאלה היפותטית. יכול להיות שהיינו
11 מקבלים אותו, לא מקבלים אותו, ואז הייתה נוצרת עילה כנגדו. אבל אין, גם בתגובה של חבריי
12 היום ובטח שלא בעתירה, אין שום תשתית עובדתית לכולם. מנסה חברי עכשיו גם לא רק לעוות את
13 הפסיקה של בית המשפט העליון, אלא גם את דברינו. אני כתבתי בעמוד השני לתגובה, ציטטתי שני
14 חלקים מהמכרז, אותם חלקים שחבריי תוקעים את יתדותיהם במכרז, ואמרתי שבמכרז נאמר
15 ברחל בתך הקטנה, שזוכה לא ישווק את הדירות בצורה מפלה, והוספתי ואמרתי, אם זה זוכה זה
16 אחרי שזכינו. אין שום טענה אצלם שהייתה אפליה לפני, אך הוספתי ואמרתי שלא עשינו את זה
17 לפני ולא אחרי. אז לקחת רק חלק מהדברים שנאמרו בתגובה ולעשות מזה משנה סדורה, כאילו
18 אנחנו מודים שלפני זה הייתה אפליה, אני אומר שלא.
19 אין למעשה שום פסק דין של בית המשפט העליון, שקבע משהו מהטענות של חבריי, שאין להם אף
20 פסק דין שמחזק את טענתם. יש את פסק דין שיזף, פסק דין פינץ שחבריי שכחו ממנו, והשופטת
21 בייניש קבעה במפורש שפסיקה לגבי הנושא הזה, בית המשפט בעתיד ימלא כל מקרה לגופו. מה
22 שחבריי עושים היום, הם מעלים טענות, מגיעים למשפט האמריקאי, שזה סיפור לגמרי אחר,
23 ומנסים לפרש מפרסום כזה או אחר, שהייתה אפליה. עובדה שמישהו פנה למישהו, אומר שאולי
24 היה מקבל מישהו אחר. זה כל כך רחוק. מה שאמרנו בתגובה, אין שום ראיה. יותר מזה, אין שום
25 טענה שמישהו פנה אלינו ולא קיבלנו אותו.
26 הם מדברים על הפרסום. הפרסום היה פרסום ממשלתי. כל אחד יכול היה לבוא, לא כמו שאומרים
27 שהיה משהו ברדאר נמוך. הפרסום היה לכולי עלמא. אף אחד לא בא. לבוא היום, ואני תיארתי די
28 באריכות את נושא מאזן הנוחות, איזה נזקים עלולים להיגרם לנו, ולעומת זאת הנזק שלהם הוא,
29 אין שום נזק שייגרם להם. לבוא ולטעון שלנו לא ייגרם נזק, רק להם, גם אם לא היו יודעים את כל
30 העובדות, חזקה שהם יודעים מה הנזק שעלול להיגרם לקבוצה של אנשים שכבר הגישה בקשה,
31 ששילמה. הם יודעים, זו לא עתירה ראשונה שהם מגישים.

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 12-03-25573 האגודה לזכויות האזרח בישראל ואח' נ' מנהל
מקרקעי ישראל - ואח'
04 אפריל 2012

1 לגבי טענות הסף, אומר חברי שאין לו מה להגיד. כיוון שאנחנו השחתנו מילים רבות על טענות סף,
2 זה אומר שאין לנו מה לומר. את ההתנגדות התחלתי מטענה לגופו של עניין ובסופו של דבר ראינו
3 שאין שום בסיס לטענה שיש להם זכות עמידה. הפניתי לשלושה פסקי דין, שניים מהם מהשנה
4 האחרונה, שאמר בית המשפט העליון כי אם יש מקרה שעותר ציבורי מגיש עתירה ואף אדם שעלול
5 להיפגע באופן פוטנציאלי לא הצטרף אליו, אותו אדם שלא הצטרף גילה שאין לו עניין בתוצאות
6 המכרז. הרציונל של הפסיקה הזאת, שאותו אדם שעלול להיפגע, ובמקרה שלנו אין כזה, בידיו היו
7 מן הסתם כל אותן הראיות. אומר חברי למינהל שהיו צריכים אולי לפשפש בציציותיו של כל מועמד.
8 אם אני הייתי במקום העותרים, הייתי רוצה להגיש בקשה, מה היה יותר קל לשלוח 2-3 אנשים. גם
9 אחרי שיש פרסום מכרז, יש מקרים שמחליפים ידיים. היו שולחים ערבי, חרדי וחילוני, רק מגישים
10 בקשה, לו היו מקבלים דחייה הייתה להם ראשיתה של תשתית. גם אז לא בטוח, כי תלוי מה הסיבה
11 של הסיורב. יכול להיות שגם דתי לאומי לא היה מתקבל, כי אנחנו לא בדקנו בציציותיהם של
12 האנשים. לא כל דתי לאומי אוטומטית היה מתקבל. ללכת היום ולהגיד שלא קיבלנו חילונים או
13 חרדים, כשהיום אין מחלוקת שיש לנו גם את זה וגם את זה, זאת אומרת שאין שום תשתית
14 עובדתית.

15 גם אותו חוק שהם הזכירו בעמוד האחרון לעתירה, אין לו רלוונטיות למקרה שלנו. גם אם יתברר
16 שיש איזה אבק של פרסום לא תקין בפרסום שלנו, אני שואל את הפסיקה בשורה ארוכה של פסקי
17 דין, האם כל פגם במעשה המנהלי מביא לבטלות המכרז? הבאתי שורה ארוכה של פסקי דין, שלא.
18 לא יתכן שבגלל דבר כזה לבטל את כל המכרז, ובמיוחד כשהפרסום נעשה סמוך לסגירת המכרז ולא
19 מלכתחילה. הסברנו שהעמותה קיימת משנת 2005, התקנון שלה הוא אותו תקנון שמשרד השיכון
20 והמינהל חייבו. אין שום פגם בהתנהלות שלנו. אני ציפיתי מחבריי שהיו באים בדברים, בודקים
21 ורואים את התגובה שלנו, ומושכים את העתירה. אין להם שום טענה רצינית.

22 אוסיף עוד, כי אותו פסק הדין בעניין קעדאן, גם אותו לעניות דעתי חבריי הזכירו אותו אבל ניתן
23 להבין מאותו פסק דין ולהקיש לזכותנו ולא לחובתנו.

24 השפה, "קמפיין שיווקי", להגיד על שני פרסומים, ומצד שני להגיד באותה נשימה שזה מתחת
25 לרדאר, נשמע לי קצת מוגזם.

26 למעשה, התוצאה במקרה שלנו, ובית המשפט צריך לפי נסיבותיו, במקרה שלנו כוחות השוק הם
27 שהכתיבו בסופו של דבר מי ניגש למכרז, מי הרכיב את העמותה מס' 3, והמילה שמשמש בה חברי,
28 "קוד התנהגות", אני לא רוצה בשפה בוטה, אך זה מזכיר תקופות לא טובות של העם היהודי. לבוא
29 ולהגיד שהמילה "דתי לאומי" יוצר תחושה או קוד מסוים, לא מריח טוב.

30

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 12-03-25573 האגודה לזכויות האזרח בישראל ואח' נ' מנהל
מקרקעי ישראל - ואח'

04 אפריל 2012

1 ב"כ המשיבה 4: אני חוזר על התגובה שהוגשה בכתב. אני מצטרף לדברי חבריי.
2 אבקש למקד מספר דברים. ראשית, צריך לזכור שעיקרון השוויון נשמר במכרז. כל עמותה או
3 קבוצה שרצתה לגשת, יכלה לגשת. זה לא כמו עניין קעדאן, שם לא היה מכרז. שם הייתה ועדת
4 קבלה של אגודה שקיבלה את הסמכות מהסוכנות. זה לא המקרה שלנו.
5 מעבר לכך, בעמותה 4, רוב החברים הם חילוניים. לא 20%, אלא למעלה מ-50%. חבריי טוענים
6 שהפרסום היה בו מעיין "קוד", דווקא לדתיים, איך הוא מסביר את העובדה שבאו כל כך הרבה
7 חילוניים? כשהם ראו את התגובה שלנו בעתירה, שאין אף אחד שנדחה, אז היום שמענו בתגובה
8 טיעון חדש, שבו מיעוטים או ממגזר אחר שרואה את הפרסום, אז הוא מבין מראש שהוא לא יכול
9 לגשת. למה אין לנו אחד כזה שמצוין בעתירה? לא רק שאין אחד שלא נדחה, אין כאן אפילו אחד
10 שאמר שלא רצה לגשת כי ראה את הפרסום.
11 חברי אמר שלכאורה, אם אנחנו טוענים שיש חילונים, אז הטענה של הזכות לקהילה לא קיימת. אני
12 רוצה לחדד. אנחנו באמת טענו שיש לנו למעלה מ-50% חילונים ולכן העתירה צריכה לרדת. לדעתנו,
13 כבר בשלב הזה העתירה צריכה ליפול. אך כדי שלא תישאר התגובה שלנו ללא תשובות לטענות
14 שהועלו, הבאנו את כל הטענות שמדברות על הזכות לקהילה שיש לה מאפיינים משלה, שניגשת כמו
15 כולם למכרז, אף אחד לא נתן לה מתנה או הנחה, וזכתה. לעניין הזה יש משהו שקצת חורג, אמרתי
16 זאת במשפט ואבקש להרחיב.
17 בין העותרות נמצאת העותרת 2, הם מעידים על עצמם שהתפקיד שלהם זה לעזור לאוכלוסיה
18 הדתית בעכו, בדיוור ובחינוך. זה לגיטימי, אך למה מה שמותר לעמותה זו, אסור למשל לעמותה 3 או
19 4 שרוצה להקים שכונה דתית? ועל הדברים האלה, צירפתי את פסקי הדין בפרשת סאבא של בית
20 המשפט לעניינים מנהליים. אני מפנה לדברי בית המשפט בסיבוב הראשון, שהעתירה נדחתה מחוסר
21 סמכות. מה שאנחנו פה עוד צעד אחד קדימה, אם ניקח את טענות העותרת, הרי שאסור לפנות
22 לציבור הדתי כדי שיפנה לדיוור.
23 לעיתים יתכן שאולי, הרי לעמותות על פי תקנות משרד השיכון, יש להם סמכות להחליט את מי הן
24 בוחרות, מטעמים של טובת העמותה. אם מזהים פרובוקאטור אחד, אז זכותם לא לבחור בו.
25 השאלה הגדולה היא מתי תיקרא אפליה כפסולה ומתי לא. מתי אנחנו יכולים להגיד שחרדים כאן,
26 אבל דתיים לאומיים לא? מי קובע מה צריך להיות המאפיין ששם נשים את הקו, שזו קבוצה
27 הומוגנית ומעבר לכך אסור? זה כמעט כמו משטרת המחשבות.
28 אני חוזר ומדגיש, שיש לחזור לקרקע המציאות. המשיבה 4 לא דחתה אף אחד. לבוא ולטעון על
29 אפליה פסולה כשהרכיבים הם יותר מ-50% חילונים, זו טענה בעלמא. יש פה לטעמי ניסיון לדחוק
30 את כל משנתם האידיאולוגית והחברתית של העותרות דרך צינור המכרז הזה, שהוא סתום, כי הם
31 לא מסוגלים ללעבור את הסף.

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 12-03-25573 האגודה לזכויות האזרח בישראל ואח' נ' מנהל
מקרקעי ישראל - ואח'
04 אפריל 2012

1 בהעדר טענות של ממש כנגד המשיבה 4, מקדישים העותרים חלק נכבד מהעתירה לחברת
2 "באמונה", אך לא לה אלא למנכ"ל שלה שהתראיין ונתן את משנתו או דעתו באיזשהו עיתון. עם כל
3 הכבוד, לעמותה אין זכות לקבל חברים לעמותה. התקנון אומר מפורשות שהמועצה היא זו
4 שאחראית לקבל. חברת "באמונה" עוסקת בעשרות פרויקטים מזה עשרות שנים, יודעת לנהל
5 פרויקט. זה אוסף של אנשים שאין לה יד ורגל בבנייה, באיסוף כספים, להתקשר עם קבלנים. לפי
6 שיטת העותרות, לחברה אסור לעסוק בתחום הזה? אין פה חופש העיסוק או חופש הביטוי? אותו
7 מנכ"ל אמר מה שאמר, זו דעתו האישית. אפשר להתווכח או להסכים אותו, אך מכאן, מהראיון
8 שלפני שנתיים באיזה עיתון, ואני לא נכנס לאמינות של עיתונאים, בגלל אותו ראיון לבנות טילי
9 טילים שמגיעים לעמותה, שנולדה אחר כך, שרק לקחה את החברה לצורך ניהול הפרויקט, אני חושב
10 שרחוקה הדרך וזה מעיד על העדר טענות לגופו של עניין כנגד המשיבה 4.
11 לכן אנו מבקשים לדחות את העתירה וגם את הבקשה לצו הביניים.
12

13 **ב"כ המשיבה 3:** אבקש לתקן שפסק הדין פינץ בעניין סאבא, השופטת בייניש הפנתה לפסק דין
14 בעניין עמותת עם חופשי ולא פינץ, אם כי פסק דין פינץ הוא בדיוק לענייננו והעובדות הן בדיוק כמו
15 בענייננו, וצריכה להיות אותה תוצאה.
16

17 **ב"כ העותרות:** זה כמו הטענה שמעביד מפרסם מודעת דרושים לעובדים עד גיל 35, ואחרי זה הוא
18 טוען שלא דיקדק ובדק בציציות המועמדים בני כמה הם, ועובדה שהגיעו מועמדים בני 36 והוא
19 קיבל אותם. חברי מצפים שיבוא מועמד בן 50, שישפיל את עצמו בריאיון הקבלה או שבכלל לא
20 יזמנו אותו לריאיון, ואז הוא יצטרך לתבוע. ברגע שמתפרסם פרסום כזה מפלה, הוא נועל את השער
21 בפני אחרים שלא רוצים לעבור את ההשפלה של להידחות. הדברים מדברים בשם עצמם, החל
22 בעמותה 3 וכלה בפרסומים שפרסמו שחור על גבי אינטרנט ובעיתונים, ולכן העובדות הן ברורות
23 בעניין הזה.
24

25 **ב"כ המשיבה 3:** לגבי שם העמותה. נאמר שלעמותה היו קוראים "העמותה למען האפליה" וכל
26 המעשים שלהם היו הטובים ביותר. ללמוד מהשם זה דבר מרחיק לכת. בקשר לפרסום, אני שוב
27 אומר, הלא הם מפנים לפרסום שבעקבותיו הם מסכימים שהגיעו חילונים, מפרסום למגזר הדתי.
28 נגיד שכל מה שהם אומרים הוא נכון, האם הסנקציה היא לבטל את הכל?
29

30 **ב"כ הצדדים:** לשאלת בית המשפט, אנו מסכימים כי התגובות שהוגשו והטענות שהושמעו היום
31 יחשבו כאילו הוגשה תשובה לעתירה.
32

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 12-03-25573 האגודה לזכויות האזרח בישראל ואח' נ' מנהל
מקרקעי ישראל - ואח'

04 אפריל 2012

החלטה

1

2

3

מאחר ופסק הדין בעתירה יינתן בקרוב, לא מצאתי מקום ליתן סעד זמני.

4

5

יש להניח כי במהלך חול המועד פסח או בימים הסמוכים לאחריו לא יבוצעו מעשים מרחיקי לכת
בכל הנוגע לנשוא העתירה.

6

7

8

פסק הדין יינתן במועד אחר וישלח לצדדים.

9

10

11

ניתנה והודעה היום י"ב ניסן תשע"ב, 04/04/2012 במעמד הנוכחים.

רון שפירא, שופט

12

13